

Timothy Keller

Az önmagunkról való megfeledkezés szabadsága

Út az igazi keresztény
örömhöz

Harmat, Budapest – Koinónia, Kolozsvár
2015

Originally published by 10Publishing as
The Freedom Of Self-Forgetfulness
by Timothy Keller.

Copyright © Timothy Keller, 2012
Translated and printed by permission of
10Publishing, a division of 10ofThose Limited

Hungarian edition © 2014 by Harmat Kiadó
All rights reserved. Minden jog fenntartva.

Fordította: Gulyás Melinda
Felelős szerkesztő: dr. Ferenczi Andrea
Könyvterv: Lente István

A bibliai idézeteket a Károli Gáspár által fordított
Biblia újonnan revideált kiadásából vettük át
(Veritas Kiadó, Budapest, 2011)

ISBN: 978-963-288-286-4

„Tim Keller tudja, hogy az ember csak akkor találhat rá az igazi szabadságra, ha az Úr Jézus Krisztus személyén és megváltó művén keresztül szemléli önmagát. Olvassák el ezt a könyvet, és éljék át ezt a szabadságot önök is!”

PAUL DAVID TRIPP

A Paul Tripp Ministries elnöke

„Dr. Keller ebben a remek kis könyvben lenyűgöző képet fest az evangéliumi értelemben alázas emberről, aki annyira az Úrral van elfoglalva, hogy többé nem érez kényszert arra, hogy folyton önmagáról gondolkozzon. Számunkra kihívást jelentettek az olvasottak – imádkozunk, hogy önökkel se legyen ez másként.”

CHRISTOPHER ÉS CAROLYN ASH

The Cornhill Training Course, London

„Kiváló írás. Mindenkire felszabadítóan hat, aki valaha is aggódott amiatt, hogy mit gondolnak róla mások, vagy valaha is elbizonytalanodott önmagával kapcsolatban. Aki elolvassa, tisztábban fogja látni az életét, és elindulhat a szabadság felé vezető úton.”

TIM CHESTER

Író és a The Porterbrook Institute igazgatója

AZ ÖNMAGUNKRÓL VALÓ MEGFELEDKEZÉS SZABADSÁGA

Mi történik az emberi szívben, ha Isten kegyelme radikálisan átformálja? Milyennek kellene lennie a szívünknek, ha Krisztusban bízunk? Nem csupán az erkölcsös és erényes viselkedésre gondolok, hiszen erkölcsös és erényes cselekedeteket akkor is véghezvihetünk, ha a szívünk félelemmel, büszkeséggel vagy hatalomvágygal van tele. Olyan szívekről beszélek, amelyeket gyökeresen megváltoztatott Isten kegyelme, és arról, hogy ez mit is jelent a mindennapokban.

Hogy megtaláljuk a választ, olvassuk el Pál apostolnak a korinthusiakhoz írt második leveléből a 3,21–4,7. verseket!

„Azért senki se dicsekedjék emberekkel. Mert minden a tiétek: akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár a világ, akár az élet, akár a halál, akár a jelenvalók, akár az eljövendők, minden a tiétek. Ti pedig Krisztuséi vagytok, és Krisztus Istené. Úgy tekintsenek ránk az emberek, mint Krisztus szolgálói és Isten titkainak sáfárai. A sáfároktól pedig egyébként azt várják el, hogy mindegyik hűségessé bizonyuljon. Számomra egyáltalán nincs jelentősége annak, hogy ti miképpen ítélték felőlem, vagy hogy egy polgári bíróság hogyan teszi ezt, sőt magam sem ítélem meg magamat. Én ugyan semmit sem tudok magam ellen felhozni, de ez még nem tesz igazzá, ugyanis az Úr az, aki megítél engem. Azért idő előtt semmit se ítéltetek, amíg el nem jön az Úr, aki világosságra hozza a sötétség titkait, és megjelenti a szívek szándékait. Akkor mindenki Istentől kapja a dicséretet. Testvéreim, ezeket

értetek alkalmaztam magamra és Apollósra, hogy rajtunk tanuljátok meg, ami meg van írva: Senki se fuvalkodjék fel, kérkedve az egyikkel a másik ellen. Mert ki tesz téged különbbé? Mid van, amit nem kaptál volna? Ha pedig kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?”

(1Korinthus 3,21–4,7)

A korinthusi gyülekezetben megosztottság uralkodott. A közösséget eredetileg Pál alapította, de – amint azt az Apollósra és Kéfásra tett utalásokból is láthatjuk – később más evangélisták is megfordultak a városban. Következésképpen a helyiek különböző elismert szolgálattevőkkel kerültek szorosabb kapcsolatba – az egyiket Pál mentorolta és tanította, a másikat a szintén nagy tanító hírében álló Apollós támogatta és kente fel a szolgálatra, és így tovább. Ám aheyyett, hogy ki-ki örült volna a lehetőségnek, hogy megismerhette akár Pált, akár Apollóst, a hívek pártoskodni kezdtek, és hatalmi harcokba bocsátkoztak egymással. Különböző szimpatizáns csoportok alakultak, és a gyülekezetben megosztottság támadt. Az egyik testvér azzal érvelt, hogy Pál apostol – *Szent Pál!* – tanítványa lévén ő formálhat jogot a vezetői pozícióra. A másik testvér arra hivatkozott, hogy ő pedig valamely más elismert szolgálattevővel áll szoros kapcsolatban.

Pál az idézett igeszakaszban rámutat, hogy a széthúzás hátterében álló legfőbb ok a *bűszkeség* (felfuvalkodottság) és a *dicsekvés* (kérdés). Ezért nem tudunk megférti egymás mellett, ezért nincs béke a világban, és ezért képtelen az egyik ember békességben élni a má-

sikkal. Vizsgáljuk meg a kérdést közelebbről! „Azért senki ne dicsekedjék” – kezdi Pál a 3. rész 21. versében, majd a 4. rész 7. versében így fejezi be: „mit dicsekszel?” Különösen figyelemre méltó a 6. vers, ahol arra kéri a korinthusiakat, hogy egyikük se „fuvalkodjék fel, kérkedve az egyikkel a másik ellen”.

„Félre a büszkeséggel és a dicsekvéssel!” – mondja tehát az apostol, s ezzel voltaképpen alázatra inti olvasóit. Az alázat kérdése pedig mindjárt elvezet bennünket az önértékelés rendkívül érdekes témájához.

A hagyományos kultúrákban egészen a huszadik századig úgy tartották (és a világ legtöbb kultúrájában mindmáig fennáll az a nézet), hogy a világban tapasztalható minden rossz és gonosz dolog abban gyökerezik, hogy némelyek túl sokat gondolnak magukról. Mi áll a bűncselekmények és erőszakos cselekedetek többségének a hátterében? Miért bántja egyik ember a másikat? Miért kegyetlenek az emberek, és miért tesznek annyi rosszat? Valaha úgy hangzott a válasz, hogy a *hübrisz* miatt (a szó jelentése a görög nyelvben: gőg, elbizakodottság), ugyanis ezt az okot vélték felfedezni az emberek helytelen viselkedése mögött.

A mai modern, nyugati kultúránkban azonban egy ezzel gyökeresen ellenkező kulturális konszenzusra jutottunk. Napjaink oktatási rendszere, a börtönbüntetésre ítélt rabokhoz való viszonyulásunk, és a legtöbb modern jogrend is olyan feltevésen alapul, továbbá a mai lelkigondozás is olyan premisszából indul ki, amely szöges ellentétben áll a hagyományos elképzelésekkel. Ma tudniillik úgy hisszük – és ez a hiedelem minden téren mélyen gyökeret vert –, hogy az emberek az önértékelés *hiánya* miatt, vagyis azért cselekszenek helytelenül, mert túl *keveset* gondolnak magukról. Ha például egy férj veri a feleségét, vagy egy illető rossz útra tér és bűncselekményt követ el, az azért lehet, mert *kevésre* tartja és nem becsüli kellőképpen magát. Míg valaha a túlzott önértékelést és az önteltséget véltük felfedezni a problémák hátterében, ma azt mondjuk, hogy mindennek a rossz önértékelés az oka.

Néhány évvel ezelőtt jelent meg a *New York Times* magazinban Lauren Slater cikke „The Trouble with Self-Esteem” [Az önértékelés körüli problémák] címmel. Az újságíró nő nem állt elő úttörő felfedezéssel, hanem mindössze olyan tényekről számolt be, amelyek a szakértők előtt

már évek óta ismertek voltak, ám cikke mégis figyelemreméltó, mert azt állítja: nincs bizonyíték amellett, hogy az alacsony önértékelés komoly problémát jelentene a társadalom számára. Az önértékelés témájával kapcsolatban nemrégiben készült három tanulmányt idéz, melyek mindegyike ugyanerre a következtetésre jutott, majd megállapítja, hogy „a magas önértékeléssel rendelkező személyek nagyobb fenyegetést jelentenek a körülöttük élőkre nézve, mint azok, akiknek alacsony az önértékelésük, és nem az áll országunk legsúlyosabb és legégetőbb problémáinak a hátterében, hogy némelyek rossz érzésekkel gondolnak önmagukra”.¹

Szívesen kifejteném, hogy hogyan is működnek ezek a dolgok, illetve miért működnek úgy, ahogy, egyelőre azonban adjunk igazat Lauren Slaternek, aki azt mondja, hogy sok-sok évbe telik majd elfogadnunk ezt a szemléletet, mert annyira mélyen beivódott a tudatunkba, hogy az önértékelés *hiánya* miatt nyúlnak egyesek a kábítószerhez, vetemednek bűncselekményekre, emelnek kezét a házastársukra, és sorolhatnánk. Az újságíró szerint az örökkévalóságig is eltarthat, amíg ez a tévhit megdől.

Az „alacsony önértékelésben gyökerező visel-

kedészavar elmélete” ugyanis roppant vonzó a számunkra, éspedig azért, mert lehetővé teszi, hogy erkölcsi ítélkezés nélkül foglalkozzunk a társadalmi problémákkal, és nem ró ránk egyéb teendőket, mint hogy támogassuk és felépítsük az embereket. A hagyományos kultúrákban egészen másként kezelték az efféle problémákat: szigorúan számon kérték, elítélték és rossznak titulálták azokat, akik helytelenül cselekedtek!

A korinthusiakhoz írt első levél fentiekben idézett szakasza azért nagyon érdekes, mert úgy közelíti meg az önértékelés kérdését és az ember énjét, illetve olyan szemszögből láttatja az olvasóval önmagát, amely a hagyományos és a mai modern/posztmodern kultúrák felfogásától egyaránt különbözik, éspedig teljes mértékben.

Pál három dologra világít rá ebben a szakaszban:

1. Az ember énjének természetes állapota.
2. A megváltozott énkép (*amelyre Pál eljutott, és amelyet az evangélium hív életre*).
3. Hogyan változhat meg az énképünk?